

СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

ФОЛКЛОРНО ВЕЧЕ

У СУБОТУ ВЕЧЕ 30. 9. 1989.

212 Diamond Creek Road, GREENSBOROUGH

Речи

господ исус поручује:

које вам
ја рекох
дух су
и живот су.

Небо и земља
ће проћи,
али речи моје
неће проћи.

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА
У ХРАМУ СВЕТОГ САВЕ
СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10. ЧАСОВА ИЗЈУТРА

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ВЕЖБА СРПСКЕ НАРОДНЕ ИГРЕ У НОВОМ ДОМУ
СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ СА ПОЧЕТКОМ У 7. САТИ
ПОСЛЕ ИГРАЊА ДЕЦА ИДУ У СРПСКУ ШКОЛУ

ЗА СВЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ
ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ СВЕШТЕНИКУ
О. ДРАГОМИРУ ШИПОВЦУ: 366 8390

ПОМОЗИТЕ ИЗГРАДЊУ ЦРКВЕНИХ ОБЈЕКАТА

С В Е Т О С А В Н И К

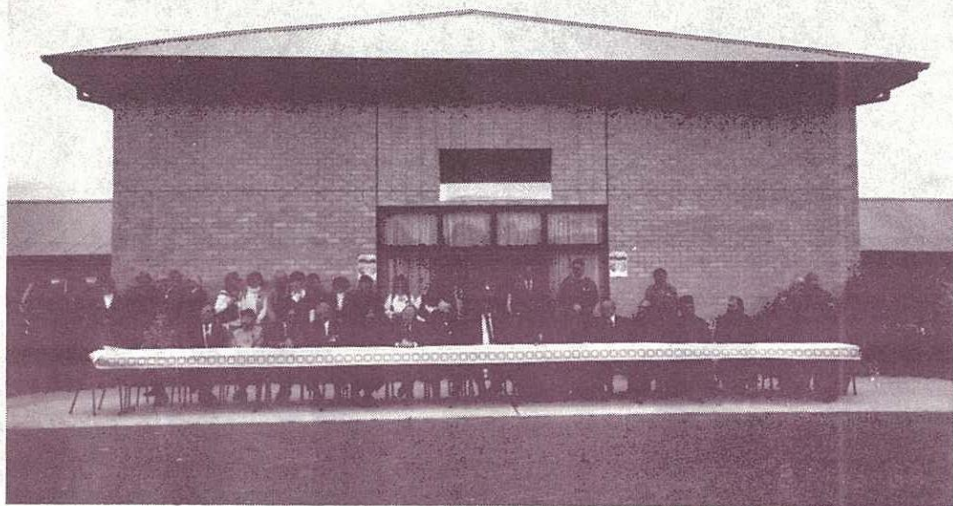
S V E T O S A V N I K

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
општине 'Свети Сава' - Калтон
а благословом Њ.П. Епископа
аустралијско новозеландског

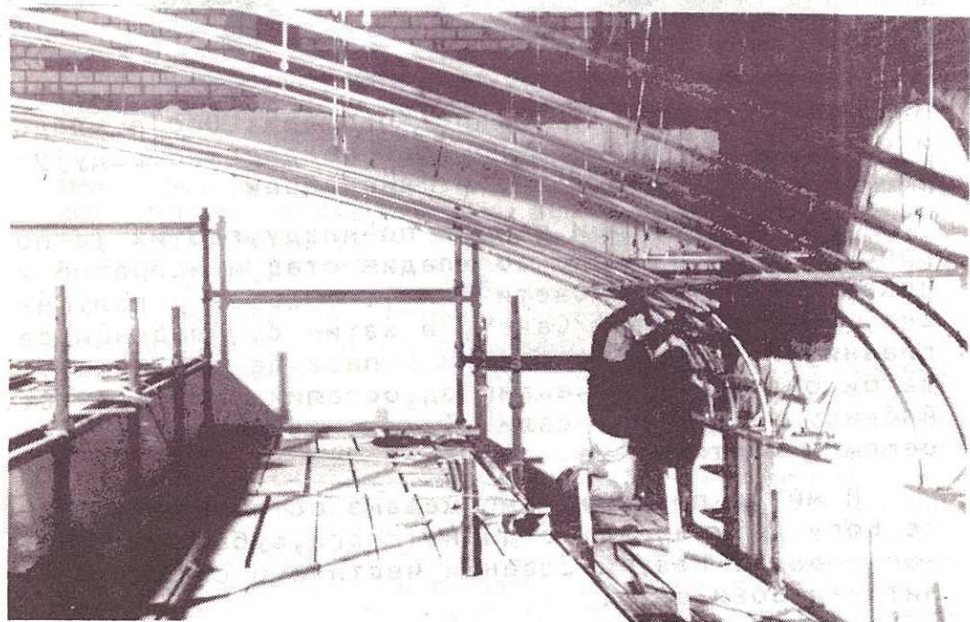
published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace

.....
Изази тромесечно

.....
Published Quarterly

СА ВИДОВДАНСКЕ ПРОСЛАВЕ У МАНАСТИРУ
Главни сто у очекивању Косовске поворке.

Најобимнији део посла у манастирској
цркви Каленићу било је пластерисање зидова.

ВЕНЧАЊЕ ЉУБОМИРА И БОГДАНЕ

Дивна је то свадба била 15. јула 1989. између Љубомира Ђуркића и Богдане Козомара. Обоје младо и обоје Срби. Све весело, све раздрагано, радујући се и благосињајући још један брак.

Прво су сватови отишли по младу, где их је по српском обичају дочекао младин отац и испратио у цркву на венчање. Свети чин је обављен у калтонској цркви "Светог Саве", а затим су младенци са главнијем сватовима отишли у парк да се сликају, да би онда били дочекани од осталих сватова у Ст. Албансу у црквеној сали. Ту се наставило са весељем и честитањима.

И ми се придружујемо жељама осталих молећи се Богу да младенцима дадне слоге, љубави и великог порода. Нову и Јованки честитамо снају, а Митру и Јоки зета!

Мужеви, љубите своју жену као самога себе!

Жене, покоравajte се својим мужевима у свему!

Српски народ је успео да одржи темеље на којима ће се развијати

СЛОВО ПРОТОСИНБЕЛА АТАНАСИЈА ЈЕВТИБА
ПРЕД МОШТИМА СВ. КНЕЗА ЛАЗАГА У МАНА-
СТИРУ ГРАЧАНИЦИ 19. ЈУНА 1989. ГОДИНЕ

Добро нам дошао Свети и Честити Кнеже, Великомучениче
царе Лазаре, на Твоје и наше мученичко Косово. Добро нам до-
шао као свој међу своје. А како си нас нашао?

Дошао си да извршиш духовну смотру: да видиш како је
Косово поље са крвавим божурима са Грачаницом прелепом, са
Пећком Патријаршијом запаљеном, са порушеним Светим Архан-
ђелима и оскрнављеним многим светињама: од Светих Архангела,
цара Душана, до Спомен цркве у Баковици, са убијеним на своме
прагу, у Твојој Самодрежи. Данилом Милинчићем и на своме пра-
редовском имању Милованом Шарићем, код Баковице, и набијеним
на флашу у Гњилану Борћем Мартиновићем, и силованом девој-
чицом од девет година у Житињу код Витине, и насилованом мо-
нахињом од седамдесет година у манастиру Горночу.

Дошао си да извршиш смотру и видиш — да јли смо још
увек Твој народ, и поред свих жртава, и поред свег мучеништва.

Добро нам дошао и још боље нам помогао: да останемо
чиста и светла образа у Србији мученој од Косова до Јадовна.
Усправни и исправни пред Богом и људима, да и ми као и Ти, од-
стојимо вишу правду и ако треба, и живот свој мученички поло-
жимо са крст часни и слободу златну.

Да си дошао мало пре, затекао би нас да се и на нас при-
мењају речи песника спеване овде на Косову: „Данас нама кажу,
деци овог века, да смо недостојни историје наше, и да нас је зах-
ватила туђа ропска река“. . . Али си дошао сада, кад смо се ус-
правили, дотле понижени, на колена бачени, поругани и прогоњени
са Косова. Хвала Богу и Теби, сада смо се усправили, не да се
светимо, већ да образ бранимо. Да бранимо, како народ рече,
не само уставну, већ и усправну Србију.

Добро нам дошао Великомучениче свенародни: да укрепиш
клонула срца и слабачке руке, мало стадо Твоје, али стадо изаб-
рано и још спремно на жртве. И, надамо се да ће овај шестстоти
Видовдан Твој и наш бити почетак обновљења, оздрављења Твога
народа, за који си живот свој положио и Бог Те за то прославио.
Надамо се да ће овај шестстоти Видовдан бити почетак нашег повратка
Твоје опредељењу за Царство Небеско, за царство људског
достојанства, Божије и људске правде, оних непролазних вредно-
сти истине, човекољубља, правдољубља, заточништва правде и
слободе, вредности које претјеравају историјске промене и привре-
мене земаљске победе, јер се држе непобедног Царства Небеског
и његове вечне правде.

Добро нам дошао, и подржао нас посрћуће, али и устајуће.
А и ми ћемо, заричемо се овде на Косову, у Грачаници данас и

сутра на пољу битке на Газиместану одазвати се Твоме позиву — да бијемо незавршену битку косовску: за повратак изгубљеног за васкрсење умртвљенога, за усправљање оборенога, за изградњу порушенога.

Дочекали смо Те са молитвом, коју је срочно у име свих владика косовско-метохијски и рашко-призренски Павле: да Господ да да се не светимо непријатељима нашим који нас киње и утјетавају, него да се и они уразуме и просвете, да схвате да зло добра донети не може, и да уместо лажни завлада истина, уместо неправде — правда, уместо немира — мир, уместо мржње — љубав, уместо жалости — радост, уместо таме — светлост.

Добро нам дошао, Свети Великомучениче Кнеже на Твоје ■ наше великомученичко Косово.

Ко смо, шта смо, куда идемо?

„Предуго траје наше изузеће...

Ми пристаодсмо да не постојимо” („Задушнице”).

Најзад, суочили смо се са једном истином коју смо дуго скривали од себе... Увидели смо да смо код куће омражени, а у свету отписани... Боли нас што нас ниподаштавају... Кренули су напади, с лева и здесна... Поново нас, од Загреба и Љубљане, до Франкфурта и Лондона, проглашавају за хајдуке и дивљаке... Ако је да се бира између хајдука и западног филистра, за мене нема двоумице. .

Сви ми врло добро знамо о чему се ради. Буђење Срба, после толико година срозавања, протекло је онако како је морало протећи: тешко и збркано...

Лаж се, поодавно, претворила у конвенцију, која се има поштовати... Читави параштаји су васпитани на неистинама и подвалама... И још се чуде, због чега се Срби осећају повређени и унижени!... „Неки тамо опет дижу главе”, гордо је годинама „Патер Фамилијас”...

Добро знамо каква се политика, код нас, у последњих пола века водила, и какав је интелектуални и духовни профил стварала. Свест нашег човека је тешко оштећена саучествовањем у логици једнопартијског поретка. Одлике те свести су скученост, манихизам и склоност ка поразном упрошћавању... Говор се одвојио од памети, од душе и од истине...

Односи наших народа затровани су сваковрсним лажима и полунистинама... Толико мржње, толико вихаризма, толико мангуплука и просташтва, могла је у наше душе унети једино идеологија којој ништа, осим ње саме, на земљи није свето...

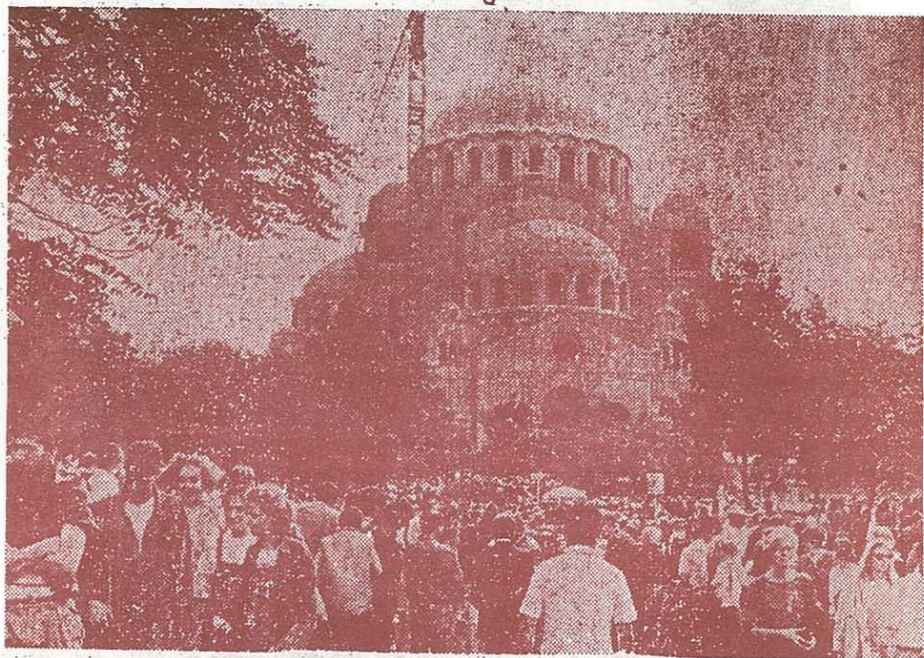
Милован Данојлић

Коњаници из Цетинске крајине сачekali су госте са Косова

Величанствена је била Шестогодишњица Видовдана и у Далматцији на српском Косову пољу, где је било присутно око 150 000 Срба, 9. јула, а такође и на дичној и јуначкој Романији 13. августа 1989, којој је присуствовао исто толики број Срба.

Ови догађаји показују: комунистима се није испунила нада да ће уништити Српство, а антикомунисти немају потребу да страхују да је у отаџбини све изгубљено.

Спомен-храм са западне стране

СА ЗАСЕДАЊА САБОРА У БЕОГРАДУ

Поводом раскола у српској Дијаспори и учесталих позива за његово превазилажење, Свети архијерејски сабор констатује да је с његове стране било више покушаја да се постигне жељено јединство и помирење; али одвојена страна, као да није имала довољно слуха за то, нити довољно интересовања. Но, и поред тога Мајка црква, као искрена родитељка и даље је спремна да прихвати сваку здраву иницијативу у циљу повратка изгубљеног поверења међу браћом и њиховог заједништва. Сваки пак, онај који истрајава у безумној подели навлачи на себе осуду предака и стид пред потомством и будућим поколењима. У циљу што скоријег превазилажења раскола, Свети архијерејски сабор је основао комисију у коју улазе сви наши архијереји у Дијаспори, са по два члана из својих епархија (једно свештено и једно световно лице), као и Његово Високопреосвештенство митрополит загребачко-љубљански Г. Јован, члан Светог архијерејског синода.

Свети архијерејски сабор је такође, разматрао питање македонског раскола, и, у циљу његовог превазилажења, обновио рад постојеће Комисије за разговоре са представницима Цркве у Македонији, обраћајући им се и оном приликом да се врате у канонско јединство Српске православне цркве, а у смислу одлуке Светог архијерејског сабора из 1959. године.

КОМЕНТАР ПОВОДОМ САБОРСКЕ ОДЛУКЕ

Претходни текст више личи на ону народну "Бриго моја пређи на другог", него на конструктиван и успешан покушај постизања јединства Цркве. Добро би било да се подсетимо на предлоге Шабачко-ваље вске епархије од тачно пре две године. То је по нашем мишљењу требало прво урадити, а онда стварати Комисију. Ево шта је тада предлагано Сабору:

а) Прогласити неважећим све одлуке из 1963. године

б) Повући одлуку о рашчињењу Епископа Дионисија и све одлуке о рашчињењу свештеника који су остали уз њега. Такође, повратити сва права верницима на тој страни, која им као члановима Цркве припадају.

в) Признати ваљаност хиротоније и рукоположења свим епископима и свештеницима после 1963. године

г) Основати загранични синод Српске православне цркве који ће координирати рад са Светим архијерејским сабором и синодом и бити непосредно подчињен овима.

Као што сте обавештени Сабор се тада "оградио" од оваквог писања и предлагања. Слободна српска црква се начелно са овим сложила, јер је то у њеном духу постојања и очувања чистоте Светосавља. Одлука X црквенонародног сабора Америчко-канадске епархије каже да ће се успоставити потпуно јединство са Патријаршијим кад престане контрола комуниста над радом Цркве. Те одлуке су затим од свих сабора потврђиване. Дакле, политика условљава административно јединство. То је са наше стране ако гледамо. Можда и Патријаршија тако гледа, а можда и не, јер нас је до сада сматрала неканонским. Да ли ће владике имати снаге да признају да су били приморани да учине што су учинили. Можда они што су у Отаџбини и хоће? Али неки у емиграцији врло тешко. Прича се, кад се повела дебата у Сабору пре 2-3 године о признавању Слободне српске цркве, да је амерички владика Христифор све уценио, рекавши ако се признају ти расколници, он ће се са својом епархијом одвојити. А тај владика је рођен у Америци и васпитан у "демократском духу". Али то сад на страну

ОВА БИ СЛИКА ТРЕБАЛА ОБИЋИ СВЕТ

Док Патријаршија шаље Комисију да испита начин успостављања јединства Цркве у Слободном свету, и док Слободне српске цркве вођство се двоуми, Видов дан је у Мелбурну био "претеча" жељеног јединства и слоге. Док се "великаши" позивају на каноне, или политику, дотле обични народ показује јеванђељску љубав на делу.

На слици се виде весела и насмејана лица браће Срба, претседника црквеношколских општина из Викторије, који нису под истом јуриздикцијом: Ратко Гудељ-Спрингвал, Раде Оклобџија-Калтон и Ђоко Дакић-Брансвик.

Нека разбијачи пукну од муке!

...Да живимо сви у слози,
Свети Саво ти помози.
Почуј глас свог рода
српскога народа!

Поставља се питање новоформиране Комисије, у коју улазе, као што сте видели, из Б. епархија са Запада по три особе и митрополит Јован као представник Синода. Ако наша митрополија оформи такву комисију или представнике, да ли ће они да разговарају као равни равнима. Да ли ће за њих наш митрополит Иринеј то и бити, или као и до сада Милан Ковачевић. Ако је за њих свештенство Слободне српске цркве - свештенство, онда је пре почетка пола посла готово. А ако је то исто свештенство - цивили што глуме свештенике, онда не треба ни почињати празне разговоре.

Можда је и наступила нова генерација са новим појмовима, што такође треба имати на уму. У Сабору су сад већином млађи епископи, који нису изабрати по угледу на послератне. И њих је захватила иста струја, која и остали српски народ у Отаџбини. Од владика што су на Западу сви су млађи људи, изузев поменутог Христифора. Они су такође из националних породица, јер комунисти нису слали децу у монахе. И ја верујем да су сви ти млађи људи, било владике, било свештеници или обичан народ за јединство једнаких са једнаким. Велику сметњу ће можда чинит световњаци у епархијским саветима, јер је већина њих учествовала у деобама 1963. Али се ипак надамо да би жеља за слогом преовладала страсти.

О чему ми морамо водити рачуна? Морамо чувати своју аутономију, или нас као дела Цркве или нас као целине у Западном свету, да се не би поновила 1963-ћа година. Али, ако дође до начина успостављања јединства, те правне формалности би завршили правници, а ми би били силни и сложни.

А да ли је изводљиво јединство са Патријаршијом, док су тамо на власти комунисти? Изводљиво је под условом да власт нема утицаја на наш црквени живот, што би аутономија обезбеђивала.

А ако се уведе вишепартијски систем, о чему се често у новинама помиње? Онда би наша аутономија била у блажој форми, јер не би требали да се бојимо. Били би као што је била Америчко-канадска епархија пре рата.

Вук Драшковић

ПАСОШ ЗА ВЛАДИКУ НИКОЛАЈА

Беседа на духовној академији у Лелићу код Ваљева, 25. марта 1989.

Великани једнога народа не познају се само по томе што су највећи узор и браниоци, већ и по томе што су и највећи критичари и тужиоци своје нације.

Владика Николај Велимировић је све то заједно: онај у чију се Христологију и мудрост Срби угледају, њихов заклон и одбрана, али и онај који жигосе српске грехе и подиже оптужницу.

Ја бих се, најкраће што је могуће, нарочито позабавио Николајем као тужиоцем. Оним, заправо, јеремијским плачем његовим у националистичком конц-логору Дахау, када сужањ из Лелића, болно замишљен над удесом и поломом свога народа, себи поставља питање: Има ли српске кривице за апокалипсис који их је задесио?

Грешни смо! — записује он и, у тамници, призива највећег Србина, најмлађег сина Немањиног, да се исплаче пред њим и саопшти му дугачак списак сагрешења због којих би Свети Сава могао тужити Србе Богу.

Имали смо школу без вере, политику без поштења, војску без јединства духа, државу без Божјег благослова — оптужује овај наш Берђајев и наш Јеремија.

— Кад је Србија стварана — опомиње он — велики људи становали су у малим кућама, а откад је Србију заменила Југославија, мали људи живе у великим палатама.

Жалосни априлски слом 1941, геноцидно лудило хрватских усташа, ратно братоубилаштво у српском народу — све то робијаш и тужилац Николај веже за 1918. годину. Покољ у Јесеновцу је, по њему, почео — стварањем Југославије.

Али није грех у чину уједињења и братимљења са онима који су 1914, уз повике *Србе на врбе!*, упали у Мачву и окитили је вешалима. Опростивши непријатељу и загрљивши се с њим, српски народ је 1918. поступио баш јеванђеоски. Грех је у томе што се српска нација одрекла себе и предала се брату непријатељу.

Срби, наиме, уласком у Југославију, окрећу главу од своје вере историје и традиције, јер се надају да ће тиме стицати мржњу и завист рођака који у заједничку кућу нису унели, јер их нису ни имали, ни сво-

ју државу, ни своје светитеље ни своју цркву, ни своју културу, ни своје династије, ни своје победе, ни своје заставе, ни своје јунаке, ни своје епове, ни своје законе.

Фаталан је резултат тог свеопштег српског самосакаћења. Нити је учвршћена Југославија, нити су мрзиоци од мржње исцељени. Једино су поткопани и оцрвоточени стубови и вредности на којима је почивала Србија.

Којим путем сада да пођемо? — пита се дахаушки заточеник, у освит пролећа 1945. године. Одговара кратко и одрешито! Не онуда, само не онуда, куда смо ходили две деценије!

Нови људи, који у то време одлучују о судбини нове Србије и нове Југославије, овај савет мудрог владике не чују. Пијани од ратне среће која им је донела победу, они су глуви и слепи за сваки глас, за сваки путоказ који одудара од оног што су били наумили.

Декларативно, они демантирају пругу у будућност, постављену 1918. године. Стварно, настављају истом маршрутом, с тим што у том новом *југословенском влаку* нема прозора ни проветравања и што у духовној тескоби и помрачини сви српски вагони, сем једног, бивају укинати, а и тај једини је нарочито испреграђиван и стављен под специјални режим туторства и управе.

Изашавши из логора, владика жури кући, али при суочењу са тужним новостима из ослобођене Србије он одлучује да се не укрца у нови влак будућности.

Од повратка одустаје тешка срца и не у страху од поновног ропства за себе, већ у нади, пустој нади, да ће и овога пута, као што је у доба Првог светског рата, успети да ратне савезнике увери у Голготу Србије.

Данима, па седмицама, па месецима, па годинама, до њега стижу само црни гласи из завичаја.

Рат је минуо, али су тамнице препуне, и више је смрти него рођења, више сахрана него свадби у Србији.

Стотине осуђених на смрт и обележених анатемом издаје владика је лично познавао; што његову огромну патњу у туђем свету затеже до пуцања.

Победницима је посебно било стало до тога да, по сваку цену, „пронађу“ што више злочинаца, издајника и слугу окупатора у народу који је под окупацијом највише пострадао и који је одлучујуће допринео самој њиховој победи.

Опет је, као и 1918, али много драстичније, сакаћењем Српства олакшавана савест Хрватима.

Комплекси због геноцида почињеног над српским народом, због издаје у априлском рату и због тога што је Павелићева Хрватска била најоданији сателит Хитлеров, лечени су терапијом насилне симетрије.

Изједначени су усташе и Југословенска војска у отаџбини, фашисти и антифашисти, највећи крвник у Европи нациста Анте Павелић и први герилац у Европи генерал Михаиловић, министар геноцида Андрија Артуковић и председник антифашистичке југословенске владе у

избеглиштву професор Слободан Јовановић, литерарни подстрекач покоља Срба доглавник Миле Будак и највећи лиричар-стилиста српског језика песник Јован Дучић који рат проводи у Америци, духовник *magnum crimen*-а надбискуп загребачки Алојзије Степинац и немачки ратни заробљеник владика Николај Велимировић!

Целат је уподобљен са жртвом, односно жртва са целатом, одбрана од геноцида са геноцидом.

Тиме се стигло до новог злочина, и то над оба народа. Над Србима, јер су још једном недужни пострадали. Над Хрватима, јер су, уместо на пут покајања, као једино мелеман, заведени на странпутицу измишљања злочина народа над којим је *Magnum Crimen Croatorum* почињен.

Николај Велимировић, један од најумнијих и најчеститијих Срба овог века, умире у туђини као издајник, а стратегији понижавања и клеветања његовог још, ево, ни костима владичиним не издају пасош за повратак у Србију.

На огрешењу према Николају Велимировићу, Слободану Јовановићу, Јовану Дучићу, Растку Петровићу, Драгољубу Филиповићу, Григорију Божовићу; на монтираним судским и вансудским процесима Србима који су 1941. „раширених руку“ дочекали фашистичког окупатора дошавши да уништи Србе и Србију; на заповестима о скрнављењу Истине и лажирању историје; као да на томе још почива легитимитет једног поретка и једне перфидно вођене и доследно спровођене антисрпске стратегије.

Данас већина Срба сазнаје и схвата наукове нити и главног паука те велике завере. Мало је, међутим, Срба који су готови да и за ово пострадање, пре свега, себе саме оптуже. Већина настоји да кривицу свали на Коминтерну, Ватикан, повампирене злодуже аустријске и турске царевине.

Тамничка и емигрантска јеремијада владике Николаја нуди чињенице за виност друкчије природе.

Српски народ 1945. није разумео основни разлог свог предратног и ратног страдања и оно је морало да се продужи.

Срби се те сурове и пресудне године, што из незнања и фанатизованог слепила а што под присилом, понашају као што се и онда давно понео пук јеврејски када се, суочен да бира између Исуса Христа и лопуже Вараве или Барабе, определио за овог последњег.

Тога, да брат убије брата, и отац сина, и сусед суседа, било је одвајкада у сваком, па и у српском национу. Али чим би се смириле страсти и разум и мир повратили у људе, они би се стидели и кајали.

Вековима пре но што ће књаз Милош и Вујица Вулићевић озидати покајнице због убиства Вождовог, земља српска је кићена манастирима, школама, споменицима и задужбинама сличне намене. Братоубиствима и кумоубиствима, све до те 1945. године, Срби се никада нису дичили.

Од тада, на жалост, па до дана данашњег, Србима се намеће, и они то чине, да најзаценутије и најпомпезније славе своје братопоразе

и братопобеде. Чак је и за национални празник устанка против окупатора одабран и промовисан дан када је, на сеоском ваџару, где Немаца нити икаквих других окупатора није било, Србин пуцао у Србина.

Некоме је одговарало и некоме то и данас одговара да бесконачно трају српско-српске и ратне, класне, религијске и какве све не још преграде и поделе.

По Николају тужиоцу, Срби су вини што су се ухватили у то коло и што не изађу из њега.

Владика Велимировић у томе манитом колу није никада заиграо. По изласку из Хитлеровог заточеништва, он неће да се поклони једноумљу у отаџбини. Бруталном тријумфу над побеђеном браћом не жели ни да присуствује.

За њега, који је био владика свесрпски а не свештеник било које странке или ратног покрета, велики трагичари и губитници били су и победници и побеђени. Као мученике и грешнике он доживљава и једне и друге.

Због таквог, изванстраначког и дубоко хришћанског, односа према грађанском рату као општој несрећи нације, жигом издаје и злочинства обележиће га револуционарни победник.

Та нарцисоидна сила није, коначно, ни прва ни последња власт у историји, која је људе проглашавала за издајнике и патриоте, часне и нечасне, злочинце и племените, све у зависности од тога како су се они према тој власти односили.

Све деспотије ишту да се деспоти, и велики и мали, али велики обавезно, држе за богове. Све оне, истовремено, заборављају и превиђају да ниједан фараон није умакао суду времена и да ћесари, који су за живота свога силом прибављали себи ауторитет и божанску непогрешивост, никада нису били — како рече баш владика Николај — ни поштовани ни вољени као људи.

У нади да се Србија избавила из ропства фараонског, придружујем се захтеву да се изда пасош владика и светитељу Николају Велимировићу.

Србија не може показати своје расковане ланце, све док је Свети Николај без њеног пасоша, а надбискуп Алојзије Степинац, духовна рука усташког геноцида, блажено почива под цвећем у катедрали на загребачком Каптолу.

Наравно да Ватикан и хрватски Каптол знају због чега свом свештенику, који је најдубље умешан у један од највећих светских злочина, настоје прибавити ореол светитеља.

Али и Српска Црква и српски народ знају због чега је и по чијој наредби светитељ Николај Велимировић жигосан као издајник. Док је на снази та нечасна пресуда, и многе још, далеко су од Србије и Слобода и Истина.

Као што смо обећали у прошлом броју нашег часописа, сада објављујемо „спорни текст“ књижевника Вука Драшковића, и радујемо се што се за протеклих нешто више од месец дана летвица демократије у Србији подигла за један степен више.

ПОВОДОМ ЗАЈМА ЗА СРБИЈУ

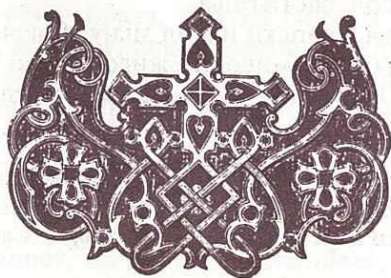
Ове године је расписан зајам за привредну обнову републике Србије, од којег се очекује да ће уздигнути привреду Србије. Да ли је то и сад опет један од трикова комуниста или није видеће се.

Можда виде са колико одушевљења српски народ у свим крајевима брани Косово, помаже градњу храма Светог Саве на Врачару, па мисле да ће патриотским слоганом осиротели народ наговорити да ипоследњи залогај дадне за окорелу бирократију.

Преносимо вам из Гласа цркве, од јуна, чланак о том како они на све гледају и шта предлажу:

Сматрамо да се на почетку свега мора рашчистити са питањем шта се жели и хоће. Да ли се хоће пука реконструкција и крпљење изношених хаљина дотрајалих и покиданих нити једне апсурдне и однарођене концепције државе која је била у функцији обезбеђења владавине нелегитимних и самоизабраних „народних власти“. Или се хоће изградња једне потпуно нове европске државе на богатим традицијама наше славне прошлости. Сматрамо да протекле четири деценије морају бити изостављене из историјског контекста и не могу чинити континуитет српске државности. Поменути период може послужити само као пример како се не сме и не може управљати државом. То ће данас бити историјска одредница и пробни камен на коме ће се путеви наше будућности разилазити или спајати. Верујемо да смо сви данас бар толико разумни да схватимо у чему нам је спас.

Кад је о расписаном српском зајму реч, ствари се морају разбистрити а српски државници изаћи пред свој народ са програмом и јасном визијом будућности која треба да се изграђује. Време демагогије и замагљивања је очигледно прошло и народу се повратио и вид и слух за истину. Руководство Србије мора јасно казати да ли планирана обнова српске привреде треба и сада да послужи за очување једне погрешне и неуспеле политике и „вечитих“ политичара, предодређених да по својој рецепту кроје народну судбину.

СРПСКА

КРСНА СЛАВА

ТРИ ЗДРАВИЦЕ ЗА КРСНУ СЛАВУ

ПРВА ЗДРАВИЦА:

Помози Боже, повесели срећу! Првом чашом а добром срећом. Бог нам дао срећу и здравље. Ће год се прва чаша пила, свака се добра срећа вила. И међ нама данас и вазда ако Бог да! Срећно нам коло и састанак, а срећан био и вазданак! Све ћемо у име Бога и празника, домаћиновог крсног имена (славе) дочекао га брат домаћин ове године, да Бог да и догодине, многољетно и здраво! Здрав си десни друже, а помози Боже, да пијемо да се веселимо! Бог вас мио вазда веселио!

ДРУГА ЗДРАВИЦА

Чашом другом, љубављу дугом да нам Бог продужи живот, здравље, срећу и напредак и свако добро. Прву писмо за помози Боже, другу у добри час, добри људи помагали, бољи прискакали, штогод радили срећу имали! Да сте ми здраво и весело у име лепе славе Божије! Ко славу славио, она му и помагала и од зла бранила од сада па довијека, амин.

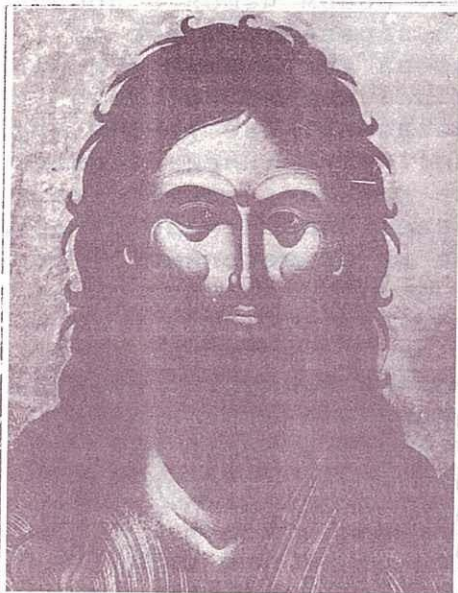
ТРЕЋА ЗДРАВИЦА

Писмо прву чашу у добри час, другу у бољи час. Оба часа добра па нам и помогла, а ову трећу ћемо у најбољи час, у име Бога и Свете Тројице, српске помоћнице, која може да нам помогне. Где, год се Света Тројица помоњала, ту и помагала! Ако ми Свету Тројицу заборавили ил у калу ил у страху, ил у каквим мукама, или у душманским рукама — она нас никада не заборавила, него вазда, као добра помоћница, руку нам додала, а муке не дала, из кала избавила, с браћом саставила, саставио Бог свако добро вазда и данас међу нас! Помози Боже, да пијемо да се веселимо, Бог нас мио вазда веселио!

Пробајте научити ове здравице и наздрављајте као што су наши стари наздрављали за славе.

Српски споменици у Далмацији

Манастир Крупа

Икона Јована Претече (престона) – рад критског сликара Јована Алаке, око 1600. године

– Манастир Крупа са црквом посвећеном Успењу Богородице налази се у северној Далмацији под самим Велебитом у близини речице Крупе. Положај манастира у изузетно лепом, шкртом и каменитом пејзажу далматинске Буковице подсећа на зелену оазу обогаћену широко разливеним токовима реке која се спушта у каскадама. Сам манастир у овом пејзажу делује фантастично, као тврђава. Он је заправо то и био, нарочито активан и чувен у време ускока. У близини манастира налази се село Крупа, које је било постојбина и гнездо Ускока. Одатле је Смиљанић Илија, а из близине и Јанковић Стојан. Ти догађаји везани за XVI столеће представљали су сјајне историјске тренутке када су ускоци дизали буне против Турака.

– Историја манастира Крупе, нарочито доба његовог настанка није довољно расветљена.

Према каснијим записима манастир је подигнут 1317. и столећима је био истакнут културни и просветни центар Срба у северној Далмацији. Манастир је више пута страдао од Турака, али је био увек обнављан: 1520, 1620, 1642, 1766, 1828, 1885; страдао је и у току последњег рата.

Црква манастира Крупа у односу на наше средњовековне споменике је средње величине. Њен архитектонски план је у духу градитељства краља Милутина. Иако се никада није налазила у оквиру немањихких држава, Крупа је у средњем веку сигурно уживала њихову помоћ и заштиту. Немањихки, као велики ктитори, посебно краљ Милутин, помагали су и богато даривали не само српске већ и друге православне манастире. Зна се да је краљ Милутин, као велики донатор, даривао цркве и манастире у Барију, Риму, Сињу и Јерусалиму.

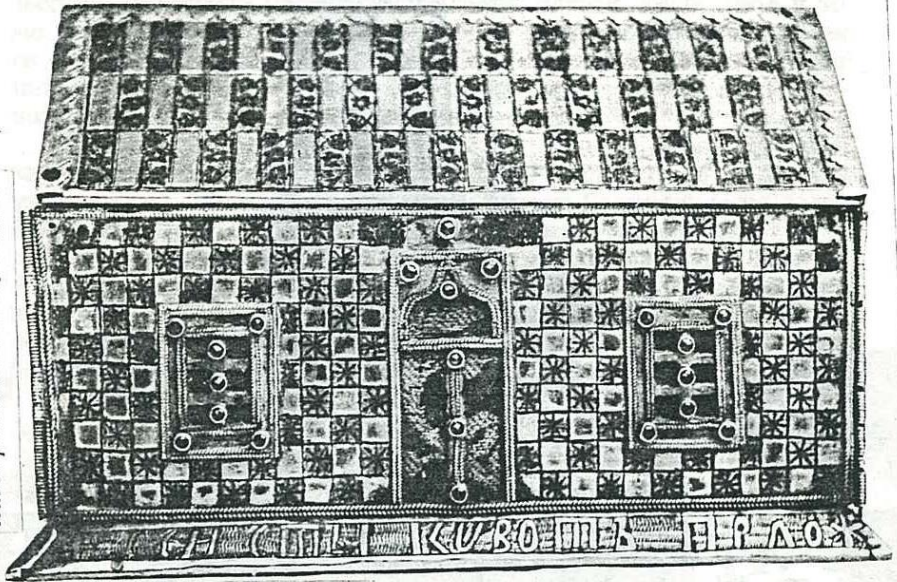
Крупа је имала тешке периоде разарања и сиромаштва, што је свакако убрзало пропадање споменика и његових уметничких предмета. Дух непролазности зрачи из свих трагова боја, архитектонских облика и предмета који сведоче о једној далекој и вредној уметности.

Одакле су доношени уметнички предмети у Крупу, односно какве је везе и с ким манастир одржавао током векова?

– Низ драгоцености у Крупи, било да се ради о празничним целивајућим иконама или у сребру израђеним предметима наваљен је у уметничким радионицама Венеције, Задра и других културних центара. Неке од њих донешене су из других манастира приликом калуђерских миграција, као што је на пример кивот из манастира Рмња. Архив манастира поседује 22 турска фермана и много других значајних докумената, као и писма и препоруке са којима су калуђери ишли у прикупљање милостиње за манастир. У ризници се чува и неколико рукописних књига као и двадесетак лепих икона које су некада красиле зидове цркве.

Посебну групу уметничких предмета сачињавају драгоцености које је за манастир Крупу са својих далеких путовања доносио њен прослављени архимандрит Герасим Зелић. Неприсутичност манастира наводи на размишљање о величини подвига овог знаменитог калуђера који је, путујући из Крупе до Петрограда, Париза, Пеште, Венеције и Цариграда много учинио за свој манастир. Он је као угледна личност присуствовао крунисању Наполеона и држао здравицу. Са тих путовања Зелић је донео велики број драгоцености које су сада изложене у манастиру. Изложена је и његова чувена архимандритска митра украшена сребром и бисерима коју је добио у Петрограду и поносно је носио. Поред других скупочених предмета значајне су царске двери које је донео по повратку из Русије, израђене у Кијеву 1789. Зелић је у својој свестраности желео да се упути и у иконописачки рад па је у Кијевско-печерској лаври учио да живопише иконе. На жалост, због слабог вида након пет месеци морао је да одустане од те своје жеље.

Ћивот ризнице манастира Крупе

Трновит је био животни пут далматинских Срба под католичком власти. Али су ипак оставили диван спомен свог битисања на тим просторима. И данас у емиграцији, далматинци су добри Срби и помагачи своје цркве. У отаџбини су под сталним притиском хрватске "државе", па је један казао: "Од рата на овамо имали смо само два дана слободу, то јест за 600 годишњу прославу Косовског боја".

СПОМЕНИК КОСОВСКИМ ЈУНАЦИМА У КРУШЕВЦУ
ПОДИГНУТ 1904.ГОДИНЕ. ПРИКАЗАНА ЈЕ ВИЛА
КАКО СТАВЉА ВЕНАЦ НА ГЛАВУ БОШКА ЈУГОВИЋА.

Сила тајне брака

Оставиће човјек оца својега и матер и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једна плот (1. Мојс. 2, 24).

Божја је воља да се размножи род људски; Божје је умеће начин на који се род људски размножава; Божја је тајна како човек оставља оца и мајку и прилепљује се жени својој. Оставити родитеље не значи напустити родитеље, него и сâм постаити родитељем. Кад деца постану родитељи, нису више само деца него и другиов својих родитеља. Кад ожењени синови познају тајну и муку рађања, онда још више поштују родитеље своје. Никад брачна веза не ослобађа човека од поштовања и послушности родитељима његовим. Првобитна заповест Божија о поштовању родитеља мора се испунити. Но по природном току ствари човек оставља родитеље своје, постајући и сам родитељем, постаје заснивач нове будућности, док родитељи његови, свршивши улогу у овом свету, одлазе. Ипак, није у томе све остављање родитеља. По некој недокучивој тајни човек се прилепљује жени а одлепљује од родитеља. Св. Теодорит пише: „Сам Христос оставив Вишењег Оца сјединио се с Црквом“.

Браћо моја, брак је тајна велика и чудесна, једна од великих тајни домостројства Божјег. Чист и частан брак је препун узвишености. Чист и частан, брак у страху Божијем, јесте сасуд благодати Духа Светога. Ко презире брак, тај презире Духа Божјег. Ко нечистотом прља брак, тај жули на Духа Божјег. А ко се уздржава брака ради Царства Божијега, тај мора себе на други начин учинити сасудом Духа Светога, и у духовној области учинити себе плодотворним, да не би био посечен као бесплодна смоквина.

О Боже, Душе Свети Свемогући, помози онима који су у браку, да у чистоти, страху и узајамној љубави буду као Црква Божија у којој Ти радосно обитаваш и све на добро управљаш. Теби слава и хвала вавек. Амин!

† Владика Николај

ПАЖЊА, ОНИМА КОЈИ НАМЕРАВАЈУ ВЕНЧАЊЕ

по прописима ове државе, обавезно је имати предбрачни испит и потписивање формулара за венчање најмање 31. дана пре венчања. Пре него што одредите дан венчања и резервишете салу, видите са свештеником да ли се тада може вршити венчање.

КАРТЕ СУ У ПРОДАЈИ
ОБЕЗБЕДИТЕ ИХ НА ВРЕМЕ.

-ФОЛКЛОРНА ГРУПА СРПСКЕ
ОНИ ЋЕ БИТИ НАШИ ГОСТИ
У НОВОЈ САЛИ ЦРКВЕ СВ

СЛИКА ДОЛЕ, ЗАЈЕДНО СА СРПСКИМ
КЊИЖЕВНИКОМ МАТИЈОМ БЕЋКОВИЋЕМ
У ДОМУ СРПСКЕ НАРОДНЕ ОДБРАНЕ.

ОНИ ЋЕ
СА ДВА АУТОМА
ИЗ СИ

Е НАРОДНЕ ОДБРАНЕ У СЛИЦИ-
ОСТИ 30. СЕПТЕМБРА 1989.
СВЕТИ САВА - ГРИНЗБАРА.

ЋЕ СТИЋИ
ТОБУСА ПРАВО
СИДНЕЈА

УСЛЕД ВЕЛИКОГ БРОЈА
И ЕСТЕТИКЕ ИГРАЛИ СУ
НА БИНИ И ИСПРЕД БИНЕ
ДА ПОКАЖУ УМЕТНОСТ
СРПСКОГ ФОКЛЛОРА.

ДОШЛИ СУ И У СРПСКИ МАНАСТИР КОД
КАНБЕРЕ ДА УВЕЛИЧАЈУ ПРОСЛАВЉАЊЕ
600 ГОДИНА ОД КОСОВСКОГ БОЈА.

СВЕТИ ЈОАНИКИЈЕ ДЕВИЧКИ

Србин из Зете. Као младић, обузет љубављу Христовом, остави дом и домаће своје и удаљи се код Црне Ријеке, у пештеру тесну. Но кад се слава о њему поче гласити међу људима, он одбеже у Дреницу, и сакри се у густу шуму Девичку. Године је у тој самоћи провео, у ћутању и молитви. По предању кнез српски Ђурађ Бранковић доведе му своју полуделу ћерку, коју светитељ исцели. Из благодарности Ђурађ подигне манастир на том месту, данас познат по имену Девич. Ту почивају свете и чудотворне мошти Јанићијеве.

КАКО СЕ СВЕТИ ЈАНИЋИЈЕ ПОБРИНУО ДА СЕ ОБНОВИ ЗАПУСТЕЛИ МАНАСТИР ДЕВИЧ

Због тешких арнаутских зулума и насиља једно време је манастир светог Јанићија запустео. Тада се неком Милошу, из Херцеговине, који се спремао у Јерусалим, јави свети Јанићије и рекне му да не иде у Јерусалим. "Боље ти је, рекао му је светитељ, да идеш у Девич и да тамо моју цркву почистиш и уредиш, него да идеш у Јерусалим". Милош послуша и дође у запуштени Девич, почисти га, уреди те поново пропоји. Ту се замонаши и остане до краја свога живота.

ПОКУШАЈ НАСИЛНОГ ОТВАРАЊА СВЕЧЕВЕ ГРОБНИЦЕ

За време Првог светског рата и аустроугарске окупације Србије дође у Девич одред окупаторске војске, на чијем челу се налазио официр, Мађар по народности. Он дозове игумана пред свечев ћивот, и запита га шта има под плочом.

- Светиња, одговори игуман.

- Каква светиња, насмеје се официр. Ту су некакве ствари сакривене. И нареди војницима да пијуцима лупају и одваљују плочу.

Док се то вршило, официра спопадне мука по средини тела. Легне у постељу и пред вече истог дана умре. Уплашени војници напусте и започети посао и манастир.

.....

Данас је Девич женски манастир и на великом је удару од Шиптара, а заштите ни од куда.

ПОМОЗИТЕ ЈОШ ЈЕДНОМ

До сада је утрошено за салу у Гринзбари преко 400 хиљада долара, а скупљено је у прилозима исто преко \$200 хиљада, што је за сваку похвалу. Сад је на реду градња нове кухиње и намештаје исте. Али за довршење тога дела посла, верујемо да ћемо од нормалних прихода моћи привести крају, јер долази сад забава крајем септембра, па онда Божићни празници, Нова година и Слава.

Највећа нам је брига ПАРКИРАЛИШТЕ. Треба направити 150 паркинга, које ће заузети цели простор испод и испред сале. Мора се све добро поравнати, поваљати тешким ваљцима, ископати канализацију за воду и струју, направити бетонске ивиччаке и онда насути свуда крупни и ситни шљунак. Бетонирати на правом месту главни улаз. Кажу да сваки паркин, да контрактор направи кошта близу \$1000. Значи, укупно \$150.000.

Ми имамо 120 чланова, али сви нису у могућности. Имамо близу 200 парохијана, али ни они нису у финансијској могућности. Због тога је Управа ове цркве одлучила да се апелује на вас 300 да приложите по \$500 долара, да би могли на пролеће почети са радовима. Свима који приложе за паркинг биће увек обезбеђено место кад дођу на забаву или било шта друго да се организује код сале, за увек.

Да би дали за пример другима, управа је скоро одреда приложила по једно паркиралиште:

Раде Оклобџија	Милијан Кулинчевић
о. Драгомир Шиповац	Милан Кнежевић
Илија Чубрило	Драгољуб Гвозденовић
Манојло Поповић	Лазар Јузбашић
Слободан Јузбашић	Витомир Обрадов
Петар Ђорђевић	Јован Пјевач

Управа вас умољава да одмах попуните приложени картицу и пошаљете је на црквену адресу, у већ адресирани коверат.

СЛЕДУЈТЕ ИМ И ВИ БРАЋО, И ПОШАЉИТЕ ШТО ПРЕ ОДГОВОР

ДОЋИТЕ У НАШУ ФАМИЛИЈУ

Не, ми не зовемо да се прикључите код било кога. Зовемо вас да дођете у црквену фамилију и будете и сами део ње.

Не, ми као црквена фамилија не тражимо ништа од вас. Тражимо само да будете део нас.

Питаћете се шта ради наша фамилија. Ево шта брате мој и сестро мила. Будемо у цркви сваке Недеље на молитви. Свештеник служи свету литургију, ко уме да поје, пева, тутори послужују, а ми се у миру молимо Богу. На крају службе свештеник нам одржи лепу проповед о порукама светог Јеванђеља тога дана поучавајући нас да свој живот усагласимо са Божјим заповестима и онда примимо благословени хлеб.

Из цркве изиђемо и пређемо у салу, где попијемо по кафу и мало замезимо уз разговор. Свак се рукује са сваким и за здравље пита, нико никога не ми-моилази, нико на никога криво не погледује, него се сви братски пазимо као права фамилија. Тако ми поседимо сат или два и онда се разиђемо, да би се следеће недеље опет скупили.

Казаћете, а кад вам је тако fino, зашто зовете мене? Зовемо Те јер си и Ти део нас. И ти исто верујеш у Бога. И Ти си Србин и Теби је Св. Сава учитељ. Само си нам мало занемарио. Уљуљкало те мало изобиље, па заборављаш на себе.

Дођите и осведочите се да је тих педесетак што су редовни права црквена фамилија, коју је Црква духовно сродила. Зашто и ви не би били део?

О боловању пред смрт

Не бојиш се смрти, али се бојиш болести пред смрт. Тако говориш. Тако и многи други говоре. Но, најбољи међу хришћанима нису тако говорили, него су се предали вољи Божијој. Јер су знали да је болест за очишћење душе. Ко воли чистоћу, зар ће мрзети воду? Телесне болести пред смрт попушта на нас Творац као неке мразовите или вруће струје водене што чисте душе наше. Кад је тако, зашто онда чезнути за изненадном безболном смрћу? И праведни Авраам страдао је пред смрт: *и онемоћао умрије Авраам у доброј старости*. И кротки Јаков лежао је болестан у постељи пре растанка са овим светом. Тако и покајани цар Давид. Па кад су бијени болешћу они који су с Богом разговарали, шта је остало за велике грешке? Помисли, како сваког Божијег дана умиру хиљаде и хиљаде стараца и старица, и жена и нејаке деце. С малим изузетком, сви они болују и у болести растају се са овим животом. Што би се плашио од оно мало страдања пред смрт, чега се нису уплашили немоћни старци ни нејачка деца? Неко од светих мужева стално се молио Богу да му Бог пошаље болест пред смрт. Да му не дође смрт без гласника. Да не умре без опроштаја. Да не напусти овај свет пре него што горчином болова не уништи у себи сваки помен на вулгарна уживања. Вели се у Писму: *бије свакога којег прима*. Следствено: онога кога Бог не бије, мучно и прима! Због тога немој завидети онима који без бола и страдања одлазе из овога света. Сети се Спаситељевих мука и страдања светих апостола, пророка и мученика. Па колико малих и непознатих људи, који сваки дан на хиљаде умиру по болницама, сети се, и одбаци сваки страх од предсмртне болести. Сачекај је стрпљиво, а када дође прими је као од Бога.

СИЛА СВЕТОГ ПРИЧЕШЋА

Једна жена, по имену Велика П., добра домаћица из села Брусника, испричала је како је пре две године (год. 1937.) лежала болесна у битољској болници. Рука јој је била страшно отекла. Лекари беху просекли оток и велика количина гноја излазила је из руке. Тада јој једнога дана приђе отац Јован Максимовић, потоњи епископ Шангајски, а тадашњи наставник Богословије. Она њега није познавала. Отац Јован понуди јој да прими св. Причешће, и она га прими. Од тога јој буде мало лакше. После 2—3 дана, опет је посети о. Јован, и опет јој предложи да се причести. Она пристане, али рече да ће прво постити бар

три дана, па тек онда узети св. Тајну. Јер, вели, прошли се пут причестила без поста, па је гризе савест. О. Јован остави јој на вољу. Жена почне постити и од свег јела које јој је нуђено у болници, узимала је само хлеб. После три дана донесе о. Јован св. Тајну и причести је. Било је то на Велику Среду изјутра. Пред вече, рука је у болеснице била потпуно здрава! Дође лекар, који јој је био рекао да ће у болници морати да остане најмање 3 месеца. И запрепасти се, кад виде да се сав гној у руци осушио и да болесница при притиску не осећа ни најмањи бол! Прекрсти се и рече жени да је здрава и да може одмах кући.

Када је жена ово испричала, упитају је који јој је то свештеник долазио. Она му није знала име, али га је описала тако да смо се сви сетили да је то био о. Јован, јер је он, у своје време, готово посведневно посеђивао болеснике.

Владика Николај

ПРИЛОЗИ ЗА ЦРКВУ

ОД 1. ЈУЛА - 1. СЕПТЕМБРА 1989.

Раша Обрадовић	50	Павле Станић	20
Бора Суботић	20	Вера Ковачевић ?	5
Пера Ђорђевић	90	Неђо Шиповац	60
Милан Вукчевић	20	Анђелко Шиповац	60
Слободан Миловојевић	10	Бранко Пеурача	20
Јован и М. Пјевач	20	Десимир Николић	20
Никола Вујанић	20	Радован Бошњак	20
Мица Ђурић	10	Вито Новаковић	10
Лала Бант	10	Божидар Милановић	10
фамилија Николошев	100		
Радмила Милекић	10	Хвала вам свима браћо	
Јулка Вујовић	100	и сестре на прилозима	
Јово Бараћ	10	и нека вас Бог и Свети	
Ноел Хернан	15	Сава благослове	
Јован Лазич-Бата	5	и надокнаде у здрављу.	
Др. Слободан Филиповић	20		
Александра Јакшић	20		

УПРАВА

ПРИЛОЗИ ЗА "СВЕТОСАВНИК"

Раде Ћираковић	10	Бранко Пеурача	10
Петар Јевтовић	20	Недељко Павловић	50
Драгутин Ивановић	20	Дара Милојевић	10
Радмило В. Живковић	10	Вито Новаковић	10
Спасенија Кикић	20		

Признање «Македонске православне цркве» од Св. Арх. Сабора Српске цркве

Св. Арх. Сабор Српске цркве у Београду, на своме редовном заседању дана 17/4 јуна 1959 године ОДОВРИО је стварање «Македонске православне цркве», о чему говори Саборски записник број 57, и одлука о одобрењу А. С. (значи Арх. Сабор) број 6/959.

Одлука је најжалост донесена **једногласно**, јер је Патријарх Герман пре Сабора, иза кулиса, све свршио са **Верском комисијом** и УДБ-ом, која је отворено претила свима Архијерејима, да «неће трпети никакав отпор» и да ће према Архијерејима који би гласали против режим «бити немилосрдан». Познато нам је како су после Сабора били морално скршени извесни Архијереји, како су означавали тај Сабор као «најжалоснији Сабор који је икада одржан у Српској цркви» и да је баш по питању «Македонске цркве» митрополит **Дамаскин шамарао** морално и национално развратног епископа Висариона.

Једини који наводно није гласао јесте митрополит загребачки **Дамаскин**, који се пред заседање Сабора «напрасно» разболео и блаженопочивши епископ др. **Симеон Станковић**, кога су на Сабор унела два богослова, потпуно ментално неспособног и отсутнога.

Герман је изабран за Патријарха дана 13 септембра 1958 године и већ на првом заседању Св. Арх. Сабора 17 јуна 1959 године **бива призната** «Македонска православна црква». Тиме је Патријарх Герман часно и на време отплатио комунистима своју **ИЗБОРНУ МЕНИЦУ**.

Већ дана 19 јула 1959 године **лично** Патријарх Герман, у духу одлуке Св. Арх. Сабора, хиротонише епископа Климента (Николу) Трајковског (Трајкова), кога је у духу Устава «Македонске православне цркве» изабрао Црквено-народни сабор у Скопљу. За време окупације био је «големи Блгарин».

У пратњи Патријарха **Германа** налазила су се два члана Св. Арх. Синода: епископ бачки **Никанор** Иличић и епископ горњо-карловачки **Симеон** Злоквић, затим свуда присутни распућин **Висарион** Костић, када се ради о злу Српске цркве. Дакле Поглавар Цркве у пратњи чланова Св. Арх. Синода (који је највиша извршна и управна власт Српске цркве у смислу чл. 59 Устава С. П. Ц.) врши хиротонију и спроводи у живот одлуке Св. Арх. Сабора од 17/4 јуна 1959. Српска Патријаршија поступила је у ортодоксној форми тј. онако како се поступа када матична Црква једном своме делу подељује самосталност.

Том хиротонијом је формално-правно и стварно уведена у живот «Македонска православна црква» и омогућено јој, да сама (као самостална) у будуће хиротонише епископе (од раније је имала митрополита Доситеја) и да оснује свој аутокефални Митрополитски Сабор и Архијерејски Синод (III Васељенски Сабор 8 правило). Никада више (док траје комунизам) неће Српска црква суделовати у избору епископа М. П. Ц. **Тиме јој је од матичне Цркве, удахнут живот самосталности.**

Да је било и мало добре воље томе се могло избећи, јер Климент Трајковски није имао канонских услова да буде хиротонисан за епископа (види поглавље IX/Б, тач. 3, стр. 151).

Дана 20 јуна 1959 године у хотелу «Сарај», излетишту Скопља, био је приређен свечани ручак после хиротоније Климента Трајковског, на коме је Патријарх Герман ПРОЧИТАО ОДЛУКУ СВ. АРХ. САБОРА О СТВАРАЊУ «Македонске православне цркве» и између осталог рекао:

«Св. Арх. Сабор у сталној бризи за Цркву Христову, за очување свете вере православне, а из љубави према нашој **Отаџбини**, донео је на своме последњем заседању историјске одлуке... Желећи свако добро Вашем Блаженству, ја Вас поздрављам и желим да водите православни македонски народ путем вечног спасења. У Вашем успеху лежи успех целог православља у Народној Републици Македонији. Нека Господ **поживи све оне, који допринеше да до свега дође**... Подижем ову чашу за здравље првог домаћина наше отаџбине, председника републике Маршала Јосипа Броза Тита! Подижем у здравље председника Народне Републике Македоније господина Лазара Колишевског, у здравље Вашег Блаженства...»

Онај ко нема увид у записник Св. Арх. Сабора има говор Патријарха Германа објављен у новинама «Весник», орган савеза Удружења православних свештеника у Ф. Н. Р. Југославији број 243 од 1 августа 1959 године, страна 2, ступац 3.

ГАВРИЛО је одбио, ВИКЕНТИЈЕ
возио, а ГЕРМАН благословио!

Дана 28 маја 1958 године Јосип Броз Тито примио је Патријарха Викентија са члановима Св. Арх. Сабора и том приликом, између осталог, рекао:

«Желио бих у вези с тим да и ви ријешите проблем македонске цркве онако како ће то најбоље одговарати интересима читаве наше земље. Будите увјерени да ћете увјек наићи на нашу пуну подршку». — То је био диктат.

ИЗ КЊИГЕ "ОБЕЗГЛАВЉЕНА СРПСКА ЦРКВА": Д. Вурдеља
Пренели смо вам овај текст ради подсећања колико зла је снашло Српску цркву те 1959 године, да би само после четири године дошло до другог раскола Српске цркве у Слободном свету. Сад је очигледно ко је крив за све, а и да се именује - комунисти. Они су нашли погодну личност у патријарху Германину, и спровели један део онога што су наумили. Само нису успели створити црногорску и босанску цркву, а имали су у плану.

„СРЕЋАН ПУТ КА ПОБЕДИ И СЛАВИ”

Упућујући немачке армије на српски фронт, немачки цар Виљем II одржао је ову беседу:

„... Хероји, ја вас шаљем у један нови рат против једне мале али врло храбре нације. То су Срби који су у току три претходна рата – против Турске, Бугарске и Аустро-Угарске – дали свету доказе високих ратничких врлина и највећих војничких способности и који су, на заставама попрсканим крвљу, написали за ове четири године само највеће и најславније победе.

Знајте да ће само ваша енергија и спремност на највеће жртве и само потпун презир смрти омогућити да победите овај народ, да освојите његову земљу и да немачкој војсци донесете једну нову победу.

Срећан пут ка победи и слави. Ура!”

Ја сам Српче мало,
Мене Српство чека.
Србоваћу, Боже,
Целог свога века.

Српски ћу да живим,
Српски да се владам,
И готов сам увек
Зато и да страдам.

Дедови су моји
Крв за Српство лили, —
Та је иста крвца
И у мојој жили.

То ме учи отац,
То ме учи мати.
То су моји путе
Од Бога ми дати.

92.3 FM STEREO

ПАЖЊА !!!

Слушајте нови српски радио
час на таласној дужини

92,3 FM

СУБОТОМ од 8-9.

ПОНЕДЕЉКОМ 10-11.

ПОХВАЛАН ГЕСТ

Сестра Милка нас је замолила да јавно одамо захвалност госпођи Мирјани Стојнић, која се добровољно пријавила да опере и испегла 50 столњака после славе Кола српских сестара Огњене Марије. Она је то исто учинила и после Видовданске прославе. А тај посао није баш мали. Треба макар 10 пута у машини да се пере, онда да се испегла и сложи. Због тога јој се захваљује Коло српских сестара 'Огњена Марија', надајући се да ће и у будуће да својим трудом доприноси за добро цркве, очекујући и од других жена да помогну колико год могу. Стара је изрека: Бог помогао много ручица! Иначе, Мирјана је увек на помоћи приликом сервирања за славља код наше цркве.

Хвала Мирјана и Бог те благословио!

ГДЕ СУ СРБИ ДАЛМАЦИЈЕ

Ако погледате презимена далматинског приморја, видећете да изгледају чисто српска. Чак има оних који се зову Поповићима и Јовановићима или Петровићима. Многи од њих су сада католици и Хрвати, а многа су постала и српски крвници, као Јовановићи у Међугорју.

А ево како је до тога дошло. Сеобом испред Турака Срби су се насељавали у Далмацију која је у то време била под Млетачком, да чувају границу од Турака. Католичка црква се трудила свим силама и доста успевала да их одвоји од своје вере, тако што им је забрањиван рад свештенства и владика, а и подизање манастира и цркава. Пошто је народ био побожан, у недостатку православних свештеника, он је одлазио код католика, јер су се и они предста-

вљали хришћанима. Тако су повремено многи прешли у католицизам, да би у новом веку постали велики Хрвати. Где су Срби били у великој групи, као у Книнској крајини и имали манастире и свештенике, остали су до данас, а где су били мањина и без свештеника, нестали су као православни Срби.

Шта ће са нама бити овде. Исто што и са прецима нашим у Далмацији и западној Херцеговини. Онај који буде уз цркву, ко буде децу доводио код свештеника на веронауку, ко слави Славу и чува своје српске обичаје, ко је поносан на своје порекло - остаће му семе и колена.

Ко цркву буде сматрао за зборно места за Божић и Ускрс, ко не буде имао времена да децу доводи у цркву редовно и код свештеника на веронауку, зна се шта га чека - нестће.

СЛАВА КСС "ОГЊЕНА МАРИЈА" 30. ЈУЛИ 1989

У задње време многе свечаности се одржавају тако рећи по први пут у новом амбијенту, а све ове године. Прво је прослављена црквена слава, па Видовдан и сад 30. јула слава Кола српских сестара Огњена Марија.

Време је било одлично за средину зиме, па се бар могло комотно паркирати на имању. Иначе, сестре су се неколико дана припремале за своју славу. Мушки су дошли у суботу, почистили прашину по сали, наметили столове и столице, поставили на столове што следује и тако је све спремно било за сутрошњи дан.

Свету литургију је служио у великој сали наш свештеник о. Драгомир, а затим је одржао лепу проповед о мучеништву Огњене Марије, која је страдала зато што је била хришћанка и није се хтела одрећи своје вере и поред разних обећања. Он се затим обратио родитељима, првенствено мајкама да и на таквим примерима поучавају своју децу, да им вера не би била споредна ствар, него саставни део живота.

Затим је пререзан Славски колач. Домаћица је сестра Мира Јеврић, док се за следећу годину примила сестра Милка Лукић. По подељеној нафори гости су поседали и после благослова почели Славски ручак.

Био је то заиста Славски ручак и царски, прави домаћински: леп, укусан и богат, уз звуке оркестра. Кад се завршило јело, Јовица Пјевач је најавио делегате и говорнике. Прво је претседница КСС Милка Поповић свима честитала и захвалила што су се тако добро одазвали (било је око 400 званица) и апеловала да им се помогне, јер сав приход који дају за Сестре, оне ће дати за градњу сале. Наш свештеник је опет узео реч, замоливши окупљене да користе Дом који су направили, јер је он направљен за све Србе који са миром долазе у њега. А који долазе да вређају и омаловажавају брата Србина, боље да не долазе. Он је исто најавио почетак вежбања фолклора петком увече, почевши од 4. августа, позивајући родитеље да доведу децу, јер ће поред фолклора бити и школа.

Домаћица славе сестра Мира Јеврић је одржала леп говор, који у наставку преносимо и даривала \$500.00 Рејали су се и остали говорници ЦШО, КСС и националних организација, честитајући и прилажући. И народ се дивно одазвао и помогао своје Сестре прилозима.

ПОЗДРАВНА РЕЧ СЕСТРЕ МИРЕ ЈЕВРИЋ:

...Мада је зла судбина растурила Србе по целој свету, Срби су увек чували своју традицију, молили се Богу и спремали се да положе своје животе за оне идеале с којима су напустили земљу. А српске су их жене пратиле у корак кроз векове и залагале се да се одуже Богу и људима. Ратницима ране завијале, а ожеднеле заливале на бојном пољу да им олакшају последње часове живота, попут Косовке девојке. Косово је баш то што нас је све узбудило до неизмерне тачке. Душа нам је јецала за изгубљеним светињама које су издали властодржци Југославије у току последњих 45 година. С тим су ваљда мислили да униште Српство, али су се грдно преварили. Срби су доказали да су остали верни Косову и његовим светињама, са споменицима племенитих Немањића, верни својој традицији.

Коло српских сестара окупило се данас са браћом српском да принесемо своју благодарност даровима, којима нас је Господ веселио на многаја љета. У то име кличемо: живело Лазарево Косово, живела Србија са свим српским земљама!

Браћо и сестре, сретна вам слава Огњена Марија!

ДРУГАРИЦА КАРДЕЉ И ЉУДСКА ПРАВА

Прочитао сам у суботњем прилогу словеначког листа "Дело" од 3. IV 89. "отворено писмо", које је упућено Председништву СФРЈ, свим председницима република, као и савезном одбору за чување људских права.

То "отворено писмо" потписано је поред познатих имена бивших логораша из Словеније и Ваших именом госпођо Пепце Кардељ.

У том писму се згражате на формирању концентрационих логора, сада, код нас, под именом изолације, а за које не знате ни где су размештени по држави.

У писму јавно изражавате сумњу у званичну изјаву власти, тј. да се не ради о "изолацији" 200 људи, него о преко 1000 и то припадника албанске народности.

У том писму подсећате на фашистичке логоре у Немачкој, на Стаљинове логоре, као и логоре предратне, старе, капиталистичке Југославије, која је пре рата 1940 године формирала логор у Билећи.

Подсећате целу државу да су тамо чамили виђени комунисти, па чак и српски: Моша Пијаде, Лола Рибар, као и други, и да је Ваш супруг, Едвард Кардељ био на том списку интернираца.

Осуђујући на тај начин "изолације" која се граничила са смрћу, Ви цитирате "отворено" писмо Вашег мужа Едварда Кардеља Влатку Мачеку, тадашњем подпретседнику југословенске владе.

Ваше "отворено писмо" свима у СФРЈ одише хуманизмом и тугом због изолираних људи, овом приликом албанских сепаратиста (заправо издајника Југославије).

Пишете да је то "барбаризам" (исти израз који је употребљен против Срба у Цанкаријевом дому).

Пишете свима да Србија не сме на такав начин да решава косовско питање, нити војска да ствара услове за формирање "изолационих" логора.

За те логоре пишете да су још гори, јер се не зна ни где су размештени.

А сад да Вас подсетим на нешто што сигурно заборављате. Случајно се сећам како сам пре пар година такође у "Делу", на словеначком, читао делове мемоара В. Дедијера, у којима је означио директно Вашег супруга Едварда Кардеља да је он лоцирао, одредио чувени логор за инфорбиривце "Голи оток" и то прстом га

показавши на карти Југославије. Он је то острво запазио кад је са вајаром Мештровићем обилазио острва тражећи квалитетан мермер.

То острво, тај "Голи оток" постао је синоним неуздокости, нечовештва, духовне и физичке "изолације", а породице нису знале где им се налазе "изолирци", док су они били смештени што даље од источних граница, где би их могући агресор, СССР, могао ослободити ако случајно дође до напада на Југославију.

Ти "изоловани" људи (и жене) били су комунисти, као и Ваш супруг Едвард, али су имали другачија мишљења о уређењу државе и социјализма од њега. Зато су сви били "изоловани" и то у близини западних граница, да би били на време ликвидирани, да их не би агресор, СССР, у првом налету ослободио (по записима Дедијера). Овде не мислим на шпијуне и издајнике своје земље који су били суђени од војних и судских власти, па упућени у затворе.

У току неколико година кроз "Голи оток" је прошло паклено чистилиште десетине хиљада Ваших сабораца, а ја не чух да сте Ви тада подигли глас за хуманизам.

Вероватно због тога што их је Ваш супруг Едвард као један од врховних вођа Југославије, формирао, Ви "сигурно" за њих нисте ни чули (слично Светозару Вукмановићу-Темпу).

Тада сте, као и сада, живели у највећој "изолацији"! Та "изолација" је била удаљеност од народа, кога нисте могли ни видети кроз тамна стакла "мерцедеса". Увек сте били одвојени, изоловани у специјалним дивним летовалиштима, ловиштима, вилама затвореног типа у брдима и на мору, чуваних помно од народа војском и милицијом (тада Вам војска није сметала, нити Вам је бола очи).

Знали сте прелетети специјалним авионима Југославију, скокнути до Њујорка, Лондона, а док је Ваш супруг Едвард смишљао како да потпише уговор о људским правима у Паризу (а да изврда његове догоре "Голи оток", "Гргур", "Градишку" и још доста знаних и незнатних - по сећању В. Дедијера). Ви сте за то време мирне савести шетали улицама француске метрополе и куповали "сувенире". Били сте "First lady" (прва дама) Југославије (изостављам жену Јосипа Броза-Тита)

Сећам се демонстрација у Београду, био сам млад студент, када је поводом Трста 1954. године Моша Пијаде са балкона Народног позоришта говорио: "Госпођа

Клара Љус, амбасадор САД у Италији, нека поклања оно од чега је она газдарица, а не наше територије, наш Трст".

Тај Трст је родно место вашег супруга Едварда.

А, видите, тада нисам знао, нисмо знали ми, народ Србије, Југославије, да је давно пре кризе око Трста Ваш супруг Едвард поклањао наше Косово Енверу Хоџи и Албанији.

Можда у Вама и осталим још увек тиња искра запаљена у Коминтерни - "слаба Србија". Можда још увек сматрате својом предратном дужношћу да Косово одвојите од Србије. Због тога браните сепаратисте, жао вам је њихове "изолације", плачете над њима. Зар им је требало дозволити предају Косова на тањиру - Албанији?

За Устав из 1974 године, који је уназадио Србију, а конфедерализовао Југославију, В. Дедијер и други сматрају да је то завршно дело, круна рада Вашег супруга и још неких.

Ја сам се у своје време као веома млад учесник НОП-а и као студент, касније, дивео генијалним мислима и поставкама Вашег супруга Едварда, савршеног учитеља и почасног академика многих академија, али сам ипак провео у "изолацији" три месеца, јер сам 1952. г. некоме рекао да је боље да развијамо пољопривреду и сточарство, од тога су још Карађорђе и Милош Обреновић згртали дукате као трговци, а да гломазна индустрија у свакој републици води расипништву.

Тада је могао да хапси свако ко је био у хијерархији Партије и повезан са УДБ-ом.

Ви, госпођо Пепце Кардељ, са висина вила Дедиња, а и из других "својих" вила нисте ни размишљали о људским правима, о правима малог човека, било где да је, (па и на Косову).

Сада сте почели размишљати о људским правима. Сигурно сте сада и велика Словенка. Јер, добро ће доћи треба сачувати привилегије, вилу у Београду и друге, највећу пензију у Југославији, стражу пред кућом, шофера, а то се може само ако се направи заокрет за 180 степени. Један ми пријатељ Словенац рече: "Хоће да се обезбеди код долазећих, нових, алтернативних снага!"

ПРИДОЗИ ЗА СЛАВУ КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА

Милан и Мира Јеврић	500	Илија Врцељ	50
Бранко Стакић	100	Костадиновић	50
Младен Стакић	100	Милка и М. Поповић	50
ЦШО Ст. Албанс	100	Раде Оклобџија	50
ЦШО Ђилонг	100	Милош Момчиловић	50
Драгољуб Рушчуклић	100	ЦШО Јалорн	50
Спасоје Цвикић	60	КСС Јалорн	50
Душан Јоветић	50	ЦШО Френкстон	50
Божо и Миља Миленковић	50	КСС Френкстон	50
Славко и Лана Ђурић	50	КСС Ђилонг	50
Марица Ђорђевић	50	ЦШО Водонга	50
Момир Кујовић	50	КСС Водонга	50
Мирко Петрић	50	КСС Ст. Албанс	50
Богољуб Петрић	50	Мирко Томашевић	50
Десимир Николић	50	"Вук Караџић"	50
Васо Рупар	50	СЧ "Равна Гора"	50
Стојанка и Раде Чулић	50	СКК "Св. Сава"	50
Марко Милекић	50	ФК "Србија"	50
Ђорђе Ђурковић	50	Ранко Булатовић	50
Бети	50	Жарко Сретеновић	50
Марко Бањанин	50		

Власта Михаиловић	50	Софија Духон	25
Бранко Ђорђевић	50	Драгољуб Гвозденовић	20
Раша Шајкић	50	Бранко Пјевач	20
Мила Илић	50	Јован Шамановић	20
Божо и К.Милановић	50	Бранко Јевтовић	20
Живадин Петровић	50	Драгић Јанковић	20
Јово Бараћ	50	Мира Станковић	20
Илија и А.Чубрило	50	Перо Јефтовић	20
Бранко Лукић	50	Живановић	20
Миливој Милосављевић	50	Милић Булатовић	20
Младен Младеновић	50	Марко Стојнић	20
Ивана Нешић	50	Мара Петрић	20
Бранко Милекић	50	Милош Дакић	20
Марко Грмуша	50	Миле Бањанин	20
Живко Петру	40	Мијо Талијан	20
Неђо Маџаревић	40	Бранко Лемајић	20
Српска Н.Одбрана	40	Тодор Лолић	20
Дмитар Вранешевић	40	Раде Јоветић (Решо)	?
Јован и М.Пјевач	40	Радован Бошњак	20
Светислав Андрејић	40	Ђорђе Бејатовић	20
Исо Карлеуша	40	Свето Вицентијевић	20
Џвијо Ђукић	40	Михаило Томић	20
Александар Лукић	40	Петар Лалић	20
Коста Наградич	40	Милан Станић	20
Саша Кулинчевић	40	Илија Шуша	20
Радмило и Д.Живковић	40	Мићо Козомара	20
Слободан Јузбашић	30	Мирко Лепојевић	20
Лазар Марјановић	30	Виљко Џвијетић	20
Божидар Ковач	30	Гојко Ковач	20
фам.Петронијевић	30	Ковиљка Ковачевић	20
Вито Обрадов	30	Неђо Шиповац	20
Милка Поповић	30	Драгиња Радовановић	20
Божо и М.Миленковић	30	Божидар Брђанин	20
Удружење Бораца "ДМ"	30	Вељко Ћеранић	20
Српско И Д "Његош"	30	Влајко Ћеранић	20
Златко Андрејић	30	Џвијо Рикановић	20
фамилија Симић	30	Ружа Вукомановић	20
Мица Добросављевић	30	Жижавић	20
Вера Кљајић	30	Мишо Николић	20
Милоје Софранић	30	Милан и Милић Илић	20
Милан Кнежевић	30	Стојанка Чулић	20
Жика Николић	30	Милан Цимбаљевић	20
Илија и Вероника Никић	30	Софија Духон	20
Стево Гајић	30	Рајо Богдановић	20
Петар Јанковић	30	Момо Петковић	20

Радивој Петковић	20	Вангел Спасовски	10
Владо Гаћеша	20	Милош Јеврић	10
Јанко Пупавац	20	Малтезе ?	10
Недељко Вокић	20	Павле Јевтовић	10
Михаило Стефановић	20	Милан Оклобџија	10
Вукосав Јовановић	20	Никола Јованчевић	10
Милена Мирковић	20	Младен Маринковић	10
Јованка Рудић	20	Видовић	10
Станија Мировић	20	М. Седларевић	10
Мане Крагуљац	20	Драга Јевтић	10
фамилија Николић	20	Драган Контић	10
Мишо Шарчевућ	20	Милан Маринковић	10
Петар Крњајић	20	Мићо Кулинчевић	10
шофер Вањевац	20	Брицо	10
Радмило В. Живковић	20	Небојша	10
Гојко Лакић	20	Драган Стефановић	10
Драгољуб Петровић	20	Милорад Катић	10
Драган Шокчевић	20	Миша Вићентић	10
Мира Игов	20	Ивана Нешић	10
Драган Триван	20	Драгица Оклобџија	20
Савко Даниловић	20	Мира Јеврић	10
Владо Бошњак	20	Милка Лукић	10
Тома Бањанин	20	Стефанија Гвозденовић	20
фамилија Марковић	20	Ева Томић	10
Мићо Милојевић	20	Раде Јоветић	10
фамилија Стрмошљанин	20	Ралика Чолић	10
Радмило Божић	20	Алексија Милановић	10
Драгољуб Рушчуклић	20	Вера и Душан Косановић	10
Марта Петровић	20	Александра Димогочас	10
Радосав Ђорђевић	20	Мица Ђурић	10
Вука Јузбашаић	20	Љиља Дрљача	10
Милка Пауновић	20	Мирјана Бигић	10
Милан Цимбаљевић	20	Живота Нешић	10
Бранислав Дугић	20	Мица Кулинчевућ	10
Нада Вујанић	20	Витомир Јевремовић	10
Глигорије Хешков	20	Милица Кешељ	10
Миљан Савић	20	Никола Томић	10
Вита Николић	20	Иван Еселин	10
Атанасије Новаковић	20	Војка Ђорђевић	5
Агнес Филиповић	20	Глишо	5
Шура Јакшић	20	Синиша Андрејић	5
Лепа Кешељ	20	Саша	5
Вера Станковић	16	Бети Наградић	5
Гојко Лакић	15	Дара Милојевић	5
Беба	10	попадија	5

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА" ОПЕТ ПОЧЕЛА СА ТРЕНИНЗИМА

Некада најбоља фолклорна група у Аустралији са којом се поносила црква Светог Саве у Калтону, скоро да је била нестала. Задње две-три године се повремено састајала да увежба кола за наступе, а онда би наступила пауза. Није се томе ни чудити, јер су то већ одрасли момци и девојке, а неки већ и ожењени или удати. Пробало се продужити са мањом децом, али их није било.

Кад је оспособљен Светосавски дом у Гринзбари, управа је одлучила да би се тамо почело. И почето је 4. августа, петком увече у 7. часова. За учитеља се примио млади Малиша Седларевић, а дошло је свега 15. деце од 6 до 13 година.

После играња сви иду у школу, коју држи наш свештеник.

Због тога умољавамо родитеље који желе да у српском духу подижу децу, да их доводе петком увече, јер ће им добро доћи касније у животу. Надамо се касније, ако буде услова, да оснујемо и већу групу.

D&M SILVER SERVICE CATERING

У Вези кухиње и услуге
за сва ваша весеља, у
вашој кући или у сали
вашег избора ми вам
можемо изаћи у сусрет.

За више информација
назовите:

ДОМКА ЂЕРАНИЋ: 336 7381

TEL.: 874 1349 Aft. Hours

Kosta Nagradic & Sons

PAINTERS & DECORATORS

WALLPAPERING & RENOVATIONS A SPECIALTY

FREE QUOTATIONS

31 Carween Avenue
Mitcham 3132

Коста и синови
су добри
чланови цркве
и добри људи.
Они су исто
тако добри
мајстори за
фарбање, због
чега их вама и
препоручујемо.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03)428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Ћ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЂЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24.ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (централа)	547 7711
BENTLEIGH	557 4155
BRIGHTON	592 7011
BRUNSWICK	380 1592
COBURG	386 1698
CAULFIELD	211 4515
FRANKSTON	783 7722
MORNINGTON	(059) 75 2132
RICHMOND	428 3518
SANDRINGHAM	598 2592

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

588 PLENTY RD. PRESTON, 3072

OUR NEW PHONE IS: 478 1915

NEAR THE CNR. OF PLENTY RD. & WOOD ST.
TRAM STOP FROM CITY 52

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, *p/ship* и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

KOSOVO Radio & T.V. Service

**75 Scotchmer Street
North Fitzroy**

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- ★ *Color T.V.*
- ★ *Hi-Fi*
- ★ *Antenna Inst.*
- ★ *Reconditioned
T.V.s*

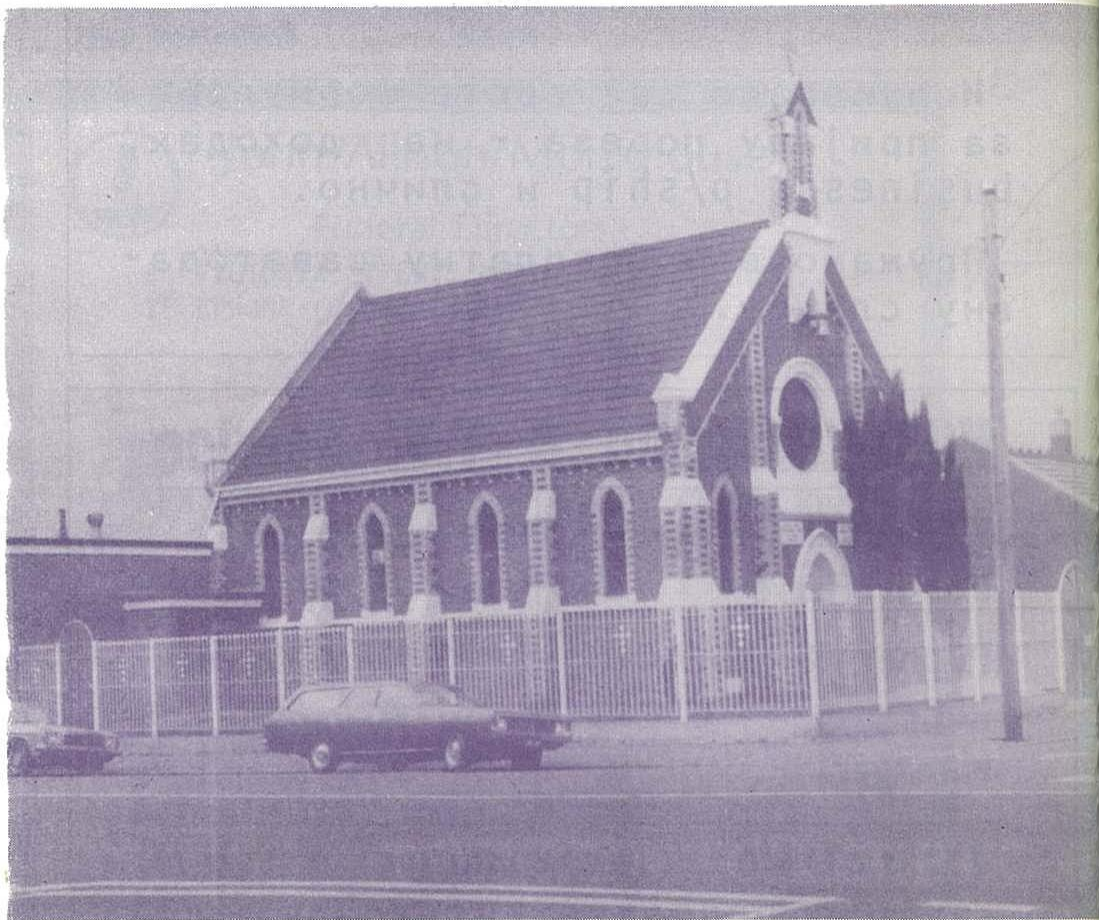
T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054